

Arie Jongkind

De vrouwen van Dries

roman

Grote Letter Boek

Meer lezen van Arie Jongkind?
Achterin dit boek staat een lijst met
alle verkrijgbare titels.

Redactie: Lijda Jongkind - van Opijnen

© 2023 Arie Jongkind
Alle rechten voorbehouden

Calbona is een imprint van GigaBoek

www.gigaboek.nl

ISBN 978-94-92954794

Korte Inhoud

Als Dries Prul met zijn vriendin Coosje van de stad naar het platteland verhuist om daar een klusbedrijf te beginnen, lijkt de toekomst hem toe te lachen. Maar al snel blijkt dat Coosje daar niet kan aarden en zij gaat terug de naar de stad. Als alle hoop op haar terugkeer verdwenen is, neemt Dries een huishoudster in dienst.

Als Coosje na verloop van tijd aangeeft toch weer terug te willen komen, heeft zijn huishoudster al ander werk en een liefde gevonden.

Zakelijk gaat het Dries voor de wind. Het aantal werknemers groeit en hij denkt zelfs aan uitbreiden.

Maar dan laat Coosje hem opnieuw in de steek.

Tijdens het renoveren van villa Groenoord ontluikt er met de welgestelde bewoonster een liefdesrelatie.

Dan verwoest een grote brand zijn bedrijf en dat blijkt een ommekeer in Dries' leven. Hij trekt bij haar in, waarna zij hem overhaalt om zijn huis en grond aan haar te verkopen want ze heeft een plan. Hoewel hem een leven zonder zorgen wacht, is hij verre van gelukkig.

Haar levensstijl past niet bij hem. Hij wil en kan zich niet aanpassen en dat geeft veel wrijving. Ook het verlangen naar zijn oude beroep groeit met de dag.

Het komt tot een breuk op de dag dat hij weigert

in te gaan op een voorstel van haar. Gelukkig is er een die Dries begrijpt en zich om hem bekommert, dat is Liza, hoofd van de huishouding.

De puzzelstukjes beginnen langzaam in elkaar te passen. De vader van Liza wil stoppen met zijn bedrijf en die kans grijpt Dries met beide handen aan om zijn oude klusbedrijf nieuw leven in te blazen. Ook zijn steeds inniger band met Liza helpt Dries uit het dal te klimmen en het duurt niet lang of hij is weer een gelukkig man met een rooskleurige toekomst voor zich.

Hoofdstuk 1

Dries Prul is als klusjesman een kleine zelfstandige in Emmersdonk, een dorp met 'n paar winkels, een school, een kerk en slechts een geringe hoeveelheid woningen..

Het gehucht heeft wel een uitgestrekt achterland met veel melkveehouderijen. En die boeren doen vaak een beroep op hem, waardoor hij geen dag zonder werk zit.

In Emmersdonk woont Dries met z'n vriendin Coosje Winters in een boerderijtje dat hij als 35-jarige eigenhandig heeft omgetoverd van bouwval tot droompaleis.

Daarvoor werkte hij bijna twintig jaar bij een aannemer in de stad. Toen Dries het op een gegeven moment wel gezien had bij zijn werkgever, nam hij ontslag. Hij zette een advertentie in het plaatselijk krantje en kon al snel zijn eerste klus noteren. Dries had het tij mee, zijn orderboek stroomde vol.

Hij heeft het goed naar zijn zin op het platteland tussen de boeren, bovendien verdient het ook goed.

Maar Coosje, met wie hij al bijna tien jaar samenwoont, denkt daar anders over.

Bijna dagelijks moet Dries aanhoren dat ze het hier in die stilte tussen al die weilanden met koeien niet kan uithouden.

Ze is net als hij in de stad geboren en getogen,

had daar haar vriendinnen en haar uitjes en dat mist ze heel erg. Toen ze naar Emmersdonk verhuisden had hij haar voorgespiegeld dat die eenzaamheid wel zou wennen, dat ze er na verloop van tijd zelfs van zou gaan genieten. Dat blijkt toch anders te zijn. Omdat ze blijft zeuren en hij de ruzies spuugzat wordt, heeft hij zelfs overwogen om de boel de boel te laten en weer terug te gaan naar de stad.

De familie Haverman, zijn naaste burenen, waar hij nogal eens over de vloer komt, heeft dat uit zijn hoofd kunnen praten.

Het zijn twee al wat oudere mensen die hem vaak met raad en daad bijstaan. Hij is gepensioneerd maar was in zijn werkzame leven melkcontroleur die in deze regio bij de boeren langsging. Ze hebben ook nog een thuiswonende mooie dochter die naar de naam Mieke luistert. Zij werkt in Emmersdonk bij de spaarbank en doet de administratie voor Dries. Voorheen nam zijn neef dat voor zijn rekening maar die moest voor zijn werk verhuizen.

Op een avond hebben ze weer hooglopende ruzie. Het laat zich raden waar dat over gaat. Als Dries de volgende dag thuiskomt van zijn werk, blijkt dat Coosje haar koffers gepakt heeft. De burenen vertellen dat ze met een taxi vertrokken is.

De vrouw van wie hij nog steeds zielsveel houdt, heeft hem verlaten. Ze heeft zelfs geen briefje of andere informatie achtergelaten. De eerste dagen

reken hij er min of meer op dat ze weer terug zal komen. Ook de burens zeggen dat als ze echt van hem houdt, wel weer terugkomt. Maar dat blijkt een illusie. Ze laat niets meer van zich horen. Hij heeft nog hier en daar geïnformeerd maar kan er niet achter komen waar haar nieuwe thuis is. Hoewel hij de handigheid heeft om het huis schoon te houden en zelf zijn potje kan koken, heeft hij daar door zijn drukke werkzaamheden weinig tijd voor.

Als ze na zes maanden nog niets van zich heeft laten horen, laat hij voor de krant door Mieke een advertentie opstellen, waarin hij een huishoudster vraagt, ‘eventueel voor dag en nacht’.

Dries zit nog in zijn werkkleren als er op een regenachtige zaterdagmiddag, drie weken na het plaatsen van die advertentie, een taxi voor de deur stopt en er een vlotte, wat gezette vrouw uitstapt.

Als ze aanbelt gaat hij met kloppend hart naar de deur. Het verbaast hem dat de taxichauffeur naast de auto blijft wachten.

‘Dag meneer, ik kom naar aanleiding van uw advertentie. Wat ik vragen wil, hebt u al iemand?’

‘Nee mevrouw, nog niet.’

‘O, als u al voorzien zou zijn, was ik weer met hem teruggereden, snapt u?’

‘Ja, dat begrijp ik.’

‘Om kort te gaan, kom ik ’s informeren over het een en ander.’

‘Of u gelijk hebt. Kom gauw verder voor u nog natter wordt.’

‘Dat lijkt me geen slecht idee.’

Voor ze binnenstapt, geeft ze de taxichauffeur nog even een seintje.

Als Dries haar uit haar jas helpt, snuift hij de sterke geur van eau de cologne op. Nadat ze voor het spiegeltje in de gang haar roodbruine gepermanente haar een beetje in model gebracht heeft, gaan ze de kamer in.

‘Laten we ons eerst maar even voorstellen,’ zegt Dries en steekt haar zijn hand toe.

‘Mijn idee,’ zegt ze lachend. ‘Nou, ik ben Ella van Essen, kom uit Berkerweert en ik ben 32 jaar.’

‘Ik heet Dries Prul en ben 36 jaar oud. Sjonge, helemaal uit Berkerweert. Dat is niet naast de deur.’

‘Nee, dat is het zeker niet. Ruim een uur met de bus naar het dorp en om hier te komen is ook nog een aardig stukje.’

‘Met de fiets bijna een kwartier,’ verduidelijkt Dries.

‘Ja, zie je wel, daarom heb ik maar een taxi genomen. Maar wat een rust hier trouwens.’

‘Houd je daarvan?’

‘Heerlijk, Dries.’

Wat het ook wordt, dit is in ieder geval al een pluspunt, denkt hij.

‘Nou Ella, ik denk dat je wel trek in koffie zal hebben.’

‘Dat heb je goed gedacht. Zeg maar gewoon Els hoor, ik ben niet anders gewend.’

‘Dan ga ik naar de koffiepote.’

‘Ik loop even mee.’

Ze had al even met een kritische blik de kamer rond gekeken en doet dat nu ook in de keuken. Het resultaat blijkt meer dan voldoende te zijn. De apparatuur bevat haar wel en ze complimenteert hem dat alles er zo schoon en netjes uitziet.

‘Als ik geweten had dat je zou komen, had ik wat lekkers bij de bakker gehaald.’

Ze schiet in de lach: ‘Je hebt me nog niet goed bekeken zeker?’

Hij begrijpt best wat ze bedoelt. Toen ze net tegenover hem op de bank zat, had hij die vetrolletjes links en rechts echt wel gezien. Maar hij houdt zich van de domme en doet alsof hij haar niet begrijpt en zegt vleierend: ‘Nou, je mag het best weten, bij de eerste blik dacht ik al: die ziet er niet onaardig uit.’

‘Dat is leuk om te horen, Dries, maar kom maar ’s kijken als ik op de weegschaal sta. Ik bedoel, de wijzer gaat ver over de tachtig hoor.’

Om maar wat zeggen, zegt hij: ‘Je zal goed voer en een warme stal hebben, vermoed ik.’

‘Dat valt tegen maar dat zal ik je zo vertellen,’ zegt ze lachend.

Niet veel later zitten ze aan de koffie en wordt het gesprek serieuzer.